

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **F. O.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018 č.j. CPR-13176-3/ČJ-2017-930310-V261 ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 17. 1. 2018 č.j. CPR-28106-4/ČJ-2016-930310-V261

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-17/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem prvního stupně nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu; správní orgán dle žalobce opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce a nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Žalobce brojil proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s žalobní námitkou týkající se skutečnosti, že si žalobce v době platnosti víza podal žádost o vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je sice pravdou, že řízení o správním vyhoštění a řízení o povolení dlouhodobého víza za účelem strpění jsou dvě samostatná a nezávislá řízení, avšak nelze tuto nezávislost považovat za tak enormní; tato řízení jsou úzce propojena, neboť podání víza za účelem strpění bylo jediným možným způsobem žalobce, jak si na území České republiky legalizovat svůj pobyt, aby nemusel odcestovat do země, kde jsou porušována jeho práva; správní orgány byly povinny zohlednit politickou situaci v zemi žalobce nejen v závazném stanovisku, ale i v samotném posouzení přiměřenosti a případném překvalifikování na řízení o povinnosti opustit území. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s námitkou nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se dle svého tvrzení nacházel nelegálně na území České republiky pouze pár týdnů po skončení jeho schengenského víza, kdy z jeho počínání je patrné, že učinil vše, co bylo v jeho silách k legalizaci pobytu; podal si žádost o vízum za účelem strpění a čekal na rozhodnutí o něm, jakmile mu skončilo schengenské vízum, ihned se dostavil ke správnímu orgánu, aby jeho situaci řešil. Žalobce odkázal na tři rozhodnutí žalovaného v totožných případech (ze dne 4. 7. 2017 č.j. CPR-11801-2/ČJ-2017-930310-V240, ze dne 14. 6. 2017 č.j. CPR-12024-4/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 2. 3. 2017 č.j. CPR-29750-3/ČJ-2016-930310-V240), na jejichž základě je dle něho patrné, že žalovaný se zcela odchýlil od běžné praxe, čímž porušil zásadu legitimního očekávání a způsobil tak nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí; následně žalobce obsáhle citoval z těchto rozhodnutí. Žalobce dále s odkazem na judikaturu poukázal, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, a namítal, že správní orgány způsobile nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovala zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření; jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce závěrem upozornil, že na území České republiky pobýval neoprávněně pouze 4 týdny, kdy s ohledem na snahu si zde legalizovat pobyt podniknul veškeré možné kroky; správní vyhoštění je v naprostém rozporu s § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců; stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem

případu. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Dne 12. 3. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých názorech a procesních stanoviscích.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o zahájení správního řízení ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-12/ČJ-2017-000022, protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-13/ČJ-2017-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995/ČJ-2017-000022 k možnosti vycestování cizince, záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-16/ČJ-2017-000022, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-17/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 7. 4. 2017 a doplnění odvolání ze dne 26. 4. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018 č.j. CPR-13176-3/ČJ-2017-930310-V261, opravné usnesení žalovaného ze dne 17. 1. 2018 (nesprávně datováno dnem 17. 1. 2017) č.j. CPR-28106-4/ČJ-2016-930310-V261.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo dne 10. 11. 2016 na velvyslanectví Lotyšska v Taškentu vydáno lotyšské vízum, „typ C“ č. 2146190, počet vstupů 1, délka pobytu 12 dní, s dobou platnosti od 10. 11. 2016 do 6. 12. 2016. Žalobce dne 23. 11. 2016 překročil vnější schengenskou hranici přes hraniční přechod Medininkai (vstoupil na území Lotyšska). Poté přicestoval do České republiky, přičemž dne 30. 11. 2016 podal prostřednictvím zástupce Ministerstvu vnitra žádost o vízum za účelem strpění (č.j. OAM2559/ST-2016). Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2017, toto vízum žalobci nebylo uděleno. Dne 5. 4. 2017 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, aby vyřešil svůj pobyt na území České republiky bez víza. Téhož dne správní orgán prvního stupně žalobci oznámil zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl sepsán protokol správního orgánu prvního stupně o vyjádření žalobce, v němž žalobce mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval v listopadu 2016 z Litvy autobusem, přijel sem jako turista; o tom, že jeho litevské vízum pozbylo platnosti, ví, v době jeho platnosti podal žádost

o vízum za účelem strpění; do dnešního dne (5. 4. 2017) neví, jak bylo rozhodnuto. Žalobce rovněž uvedl, že z České republiky nechce vycestovat, chce zde pracovat. V České republice nepracuje, žije z úspor, občas najde brigádu; zdravotně pojištěn je a finanční prostředky na pobyt má. Je ženatý a má dvě děti, manželka a děti bydlí v Uzbekistánu v domě jeho rodičů. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a stakovým občanem nežije ve společné domácnosti. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. S manželkou je v kontaktu telefonem. Na území Uzbekistánu vlastní jeho rodina rodinný dům, kde až do svého odjezdu z vlasti bydlel; litevské vízum si zařídil sám na jejich velvyslanectví. Vzhledem k tomu, že není možné získat vízum v České republice, vyřídil si vízum Litvy. Nemá žádné pohledávky ani zde nemá žádné ekonomické, sociální či rodinné vazby; nenavštěvuje žádné kulturní ani společenské akce, stýká se především s krajany. Zde v České republice nebyl soudně trestán. K dotazu, zda je žalobci známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, odpověděl, že nemá žádnou překážku ani důvod. Nemá žádný problém se do Uzbekistánu vrátit. Nemá žádný politický problém. K dotazu, zda učinil nějaké kroky pro legalizaci svého pobytu, odpověděl, že pouze podal žádost o vízum za účelem strpění. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995/ČJ-2017-000022, podle něhož vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán není možné. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 5. 4. 2017 č.j. KRPA-125995-17/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal odvolání, v jehož doplnění uplatnil podobné námitky jako následně v žalobě (viz výše). Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 1. 2018 č.j. CPR-13176-3/ČJ-2017-930310-V261, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dále vydal opravné usnesení ze dne 17. 1. 2018 (zjevně nesprávně datováno dnem 17. 1. 2017) č.j. CPR-28106-4/ČJ-2016-930310-V261, jímž opravil nesprávnost v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (údaj, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, byl opraven tak, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování).

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou nemohl blíže zabývat.
12. Co se týče námitky o nedostatečném vypořádání žalobcovy argumentace o tom, že si v době platnosti víza podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území, žalovaný srozumitelně uvedl, že řízení o správním vyhoštění a řízení o vydání žádosti o vízum za účelem strpění pobytu na území jsou dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení, přičemž navíc podáním žádosti o vízum strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. žalobci nevzniklo oprávnění k pobytu na území České republiky. Takové odůvodnění zdejší soud považuje za plně dostačující, protože tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
13. Ohledně žalobcem namítané nepřiměřenosti spojené s námitkou o porušení zásady rozhodovat v obdobných případech stejně soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce na území České republiky bez platného pobytového oprávnění pobýval přibližně čtyři měsíce (přinejmenším od 7. 12. 2016 do 5. 4. 2017). Takovou dobu považuje zdejší soud za relativně dlouhou, zvláště pak v kontextu skutečnosti, že převážnou většinu pobytu žalobce na území České republiky (který zjevně započal v závěru listopadu 2016) lze považovat za neoprávněnou. V případech rozhodnutí citovaných žalobcem v žalobě byl však skutkový stav poněkud odlišný, neboť v těchto případech doba nelegálního pobytu cizinců na území České republiky činila velmi krátkou dobu (pouhý jeden den). Skutkový stav se tak v posuzovaném případě značně odlišuje od případů poukazovaných žalobcem. Pokud pak jde o rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2018 č.j. 2 A 144/2017-23, na nějž poukazoval žalobce při jednání před zdejším soudem dne 12. 3. 2018, i tento případ se skutkově zásadně odlišuje od posuzované věci, neboť ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 2 A 144/2017 nelegální pobyt cizince na území České republiky trval pouhé tři dny (na rozdíl od cca 4 měsíců, jež trval neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v posuzovaném případě).
14. Lze přisvědčit argumentaci žalobce, který během jednání před soudem dne 12. 3. 2018 vznesl námitku o nedostatečném vypořádání podobné odvolací námitky (tedy že žalovaný měl v obdobných věcech rozhodovat rozdílně) v napadeném rozhodnutí žalovaného. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že je každý případ řešen individuálně a nelze se proto odkazovat na jiné řízení ve věci správního vyhoštění a jeho řešení, neboť pro posouzení věci je rozhodná celá řada rozdílných individuálních okolností, které nelze formálně směřovat. Je pravdou, že takové odůvodnění v napadeném rozhodnutí není dostatečné, neboť z něj není seznatelné, zda došlo k porušení zásady, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (srov. § 2 odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však soud uzavřel, že tato (odvolací i žalobní) námitka týkající se porušení zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu byla zjevně nedůvodná, neboť v případech odkazovaných žalobcem (viz rozhodnutí žalovaného citovaná žalobcem jak v žalobě,

tak i v jeho doplnění odvolání ze dne 26. 4. 2017 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) činil protiprávní pobyt cizinců na území České republiky vždy pouze jeden den, kdežto v případě žalobce šlo o cca čtyři měsíce. Tento rozdíl považuje zdejší soud za zcela zásadní pro skutkové odlišení posuzované věci od jiných případů, na něž poukazoval žalobce v žalobě i v doplnění odvolání. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ve správním soudnictví je vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003 č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 As 73/2016-40, ze dne 20. 9. 2016 č.j. 6 As 239/2015-31 či ze dne 28. 11. 2016 č.j. 8 As 156/2016-35). Vzhledem k tomu, že žalobcova odvolací i žalobní námitka ohledně porušení § 2 odst. 4 správního řádu byla zjevně nedůvodná, soud by považoval za přepjatě formalistický (a rovněž nehošpodárný) takový postup, kterým by zrušil žalobou napadené rozhodnutí s tím, aby žalovaný podrobněji vypořádal odvolací námitku, z níž je však již na první pohled zjevná její nedůvodnost (tedy aby žalovaný v dalším řízení vydal rozhodnutí s totožným výrokem, avšak rozdílným odůvodněním). *Pro futuro* však je nezbytné, aby žalovaný jakožto odvolací správní orgán obdobné námitky dostatečně přezkoumatelným způsobem vypořádával a vyjasnil, zda je účastníkem řízení poukazovaný případ zásadně odlišný od posuzované věci, a pokud nikoliv, proč rozhodl odlišným způsobem, resp. proč lze vzniklý rozdíl považovat za důvodný ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

15. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. S ohledem na žalobcův přibližně čtyřměsíční nelegální pobyt na území České republiky soud tuto dobu shledal přiměřenou. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná.
16. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.
17. Pokud jde o námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud i při vědomí skutečnosti, že tato otázka se posuzuje jakožto neurčitý právní pojem (a nikoliv správní uvážení), jak správně uvedl žalobce, uzavřel, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného (tato rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek) tato

právní otázka byla v daném případě posouzena správně. Správní orgán prvního stupně správně uvedl, že na území Uzbekistánu žije žalobcova manželka s dětmi, s nimiž žalobce žil ve společné domácnosti před odjezdem do Litvy a následně České republiky; žalobce je se svou rodinou v pravidelném kontaktu; v případě návratu do domovské země žalobce bude mít vytvořené dostatečné zázemí, neboť v Uzbekistánu jeho rodina vlastní rodinný dům; navíc na území České republiky nežijí žádní příbuzní žalobce; žalobce rovněž uvedl, že na území České republiky nemá žádné kulturní nebo sociální vazby, na jejím území se stýkal pouze s kamarády krajany, po dobu pobytu si neosvojil český jazyk; žalobce rovněž není držitelem platného oprávnění k pobytu, tedy jako fyzická osoba nemá možnost na území České republiky oprávněně vykonávat pracovní či jinou dani podléhající činnost, tudíž o ekonomickém aspektu, který žalobce váže k území České republiky, také nemůže být hovořeno. Soud považuje toto odůvodnění, s nímž se ztotožnil i žalovaný (viz jeho argumentaci obsaženou na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí), za zcela dostačující a rovněž se s ním plně ztotožňuje. Z výše uvedených důvodů soud neshledal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, tedy ani porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

18. Co se týče žalobcovy námitky o tom, že mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území, soud podotýká, že žalobcova žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců mu byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 10. 2. 2017 (žalobce pak nebyl oprávněn pobývat na území České republiky ani po dobu řízení o této žádosti). Žalobci sice bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, ovšem jako zákonný důsledek skutečnosti, že Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku shledalo existenci důvodů znemožňujících vycestování cizince (viz § 120a odst. 4 ve spojení s § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v důsledku této skutečnosti je uložené správní vyhoštění nevykonatelné; i přesto se vydává rozhodnutí o správním vyhoštění, kde se tato skutečnost toliko uvede; takové rozhodnutí pak nelze vykonat ani bezprostředně poté, co důvody znemožňující vycestování odpadnou, neboť zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 5 stanoví, že pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva; dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. března 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně